

Det maoistiske partiet

Av K. Murali (Ajith). Oversatt fra artikkelsamlingen *Of concept and methods*, gitt ut på Foreign Languages Press.

[Of Concepts and Methods – K. Murali \(Ajith\) – Foreign Languages Press](#)

Hvilke kvaliteter bør en organisasjon ha, som vil bli fortroppen til et nytt samfunn og et nytt type menneske, hvilke metoder for partibygging svarer til dette, og hva bør partiets stilling være innenfor proletariats diktatur? Kan et proletarisk parti beholde sine kommunistiske kvaliteter i dag, uten å bli et maoistisk parti? Er det maoistiske partiet bare et nytt navn for kommunistpartiet? Eller inneholder det noe nytt, i selve sitt vesen og i sine arbeidsmetoder?

I kapitalismens tidsalder uttrykker klasser (og seksjoner innenfor disse) interessene sine hovedsaklig gjennom verktøyet politiske partier (en sosial organisasjon). Marx fremmet at proletariats måtte skape sitt eget parti for å oppnå målene sine i kampen mot sine klassefiender.

Det ble utviklet som en vitenskapelig teori, verifisert og etablert gjennom Lenins praksis. Kjernen i det leninistiske partikonsept var profesjonelle revolusjonære; de som vier seg selv fullstendig til revolusjonær aktivitet og gjør det til sitt yrke. Dette har blitt kritisert som noe som fører til en elite som hersker over proletariats. Lenins synspunkt om at arbeiderne ikke av seg selv kan komme fram til ideologien som kan føre dem til sin frigjøring – han foreslår at den må nå fram til dem utenfra – har blitt omtalt som en feiring av elitisme. Det leninistiske partiet blir anklaget for å være et konkret uttrykk for denne slags tenking, som undervurderer arbeidernes potensiale. Noen argumenterer for at de dårlige sidene ved dette partikonseptet ble holdt i sjakk av Lenins

personlige egenskaper så lenge han levde, men brøt ut i en uhyrlig dødsdans under Stalin.

La oss først gjøre oss kjent med de ideologiske kampene som fant sted rundt denne saken, i perioden da det leninistiske partiet tok form. Utgangspunktet var debatten på den andre kongressen til «det udelte russiske kommunistiske partiet» (da kjent som Russlands sosialdemokratiske arbeiderparti [RSDAP]) om partiets grunnlov. Høyrelinjen (Trotskij inkludert) anklaget Lenins utkast til vedtekter for å promotere ultra-sentralisering. Til og med hans insistens på medlemskapskriterier som gjorde det påbudt å bli med i en partikomité og å bidra i dennes praksis var, etter deres mening, et eksempel på uønsket sentralisering. Motforslaget deres ville tillate hvem som helst som støttet partiet å bli medlem. De ville dermed gjøre partiet til en løs organisasjon av deltidsaktivister. Dette var kjernen i forskjellen mellom Lenin og hans motstandere.

Lenin innså tydelig behovet for en organisasjon for dem som var klare til å bli frontlinjeaktivister i en revolusjonær bevegelse som har som mål å ta makten; de som viet sitt liv til dette formålet og dermed tilegnet seg nødvendige lederkvaliteter og kompetanse. Lenins partikonsept utviklet seg fra denne visjonen. Den spesifikke situasjonen i tsarens Russland, som utelukket alle former for åpen aktivitet og gjorde det absolutt nødvendig å styre unna det hemmelige politiet var en avgjørende faktor som forklarer nødvendigheten av et slik parti. Vekten av slike særegenheter kan sees i Lenins insistering på total sentralisering under partiets ledende organ og den strenge arbeidsfordelingen – nesten som arbeidsdeling i en moderne fabrikk – mellom forskjellige partikomitéer og komitémedlemmer. Men det må også bemerkes at et avvik fra den andre internasjonals partikonsept var implisitt i denne tilnærmingen, selv om den umiddelbare konteksten den tok for seg var den russiske situasjonen. Det var her Lenin skilte seg fra sine samtidige i partispørsmålet.

La oss legge blinde høyreistiske angrep til side og i stedet utdype dette ved å behandle kritikken fra Rosa Luxemburg og dessuten Trotskij (som tilhørte den revolusjonære leiren en stund).

Luxemburg karakteriserte Lenin som representant for den «ultrasentralistiske» tendensen innenfor den russiske revolusjonære bevegelsen. Denne kritikken var basert på hennes syn på forholdet mellom den revolusjonære massebevegelsen og partiet. Luxemburg hevdet at:

Faktum er at Sosialdemokratiet ikke er knyttet til organiseringen av proletariatet. Det er i seg selv proletariatet. Og på grunn av dette er sosialdemokratisk sentralisme i sitt vesen annerledes fra den blanquistiske sentralismen... Den er på et vis «selvsentraliseringen» til de framskredne delene av proletariatet. Det er flertallet som hersker i sitt eget parti.

Sentralisme i sosialistisk forstand er ikke noe absolutt som gjelder i hvilken som helst fase i arbeiderbevegelsen. Det er en tendens som gjør seg gjeldende i forhold til utviklingen og den politiske opplæringen som arbeidermassene har tilegnet seg i løpet av kampen sin.

Denne redegjørelsen, som legger vekt på frivilligheten ved sentralismen i Kommunistpartiet, forsømmer mer eller mindre forskjellen mellom klassen og dens framskredne elementer; mellom partiet og den brede revolusjonære bevegelsen. Selv om ordet Luxemburg bruker er «selvsentralisering», blir det synonymt med «spontan [sentralisme]». Denne utvanningen er også synlig i Trotskij's bestridelse:

Dersom arbeidsdelingen kan anses som et organisatorisk prinsipp, kan det bare finnes i en fabrikk, men aldri i et politisk parti av noe slag og i alle fall ikke i vårt – er det ikke åpenbart for oss at «prinsippet» om arbeidsdelingen ikke på noen måte kjennetegner organisasjonen som har gjort

det til sin oppgave å utvikle proletariatets bevissthet?

Lenin fornektet ikke partisentraliseringens frivillige vesen. Den er ikke pålagt, men følges frivillig og bevisst av medlemmene, som har revolusjonens interesser i tankene. Dette er Lenins begrep om frivillig sentralisering. I motsetning til Luxemburgs «tendens», som virkeliggjør seg gjennom kampenes forløp, ser Lenin på det sentraliserte partiets metoder, inkludert oppgavedelingen, som noe som må bli etablert bevisst og [kadrene] må trenes i fra begynnelsen av. Men dette benekter ikke det positive ved revolusjonær spontanitet.

For å gjenta, Lenins utgangspunkt var å finne ut hvilken type organisasjon som trengs for å organisere og gjennomføre revolusjonen. Han fant en løsning etter å ha vurdert den konkrete situasjonen hos folket og fienden, istedenfor å ta utgangspunkt i en forutinntatt oppfatning av revolusjonen, eller av proletariatet og dets utvikling. Således, under den revolusjonære oppstanden i 1905, istedenfor den strenge sentraliseringen og skjermede rekrutteringen han hadde foretrukket så langt, argumenterte Lenin for organisasjonsformer som kunne ta opp i seg flest mulig kjempere fra arbeidermassene.

Dette var ikke et tilfelle av at Lenin gikk mot leninismen, det var leninisme.

I dette tilfellet var han drevet av en forståelse at massenes iver i denne situasjonen i stor grad ville gjøre opp for deres ideologiske og politiske svakhet. Hans forslag bar preg av en stor tro til massene og en dialektisk forståelse av forholdet mellom beviste steg og spontanitet innenfor den revolusjonære bevegelsen. Leninistisk sentralisering og leninistiske organisasjonsprinsipper er ikke ment som noe absolutt, som må innføres «uansett hvilket steg vi befinner oss på». Arbeidsfordelingen skal ikke komme i veien for oppgaven med å øke bevisstheten til alle partimedlemmene og den bredest

mulige massen.

Mistet den senere internasjonale kommunistiske bevegelsen Lenins eksemplariske, dialektiske, håndtering av fortroppkonseptet og de organisatoriske metodene han formulerte? Det ville være mye mer fordelaktig å rette oppmerksomheten mot slike forskjeller, heller enn å se etter individuelle egenskaper hos ledere, som Pearson gjør. Lenin var bekymret for farene ved å universalisere bolsjevikiske partivedtekter, uavhengig av tid og sted. I en rapport til den Kommunistiske Internasjonale (Komintern) observerte Lenin at dens organisatoriske prinsipper hadde en sterk russisk smak og tvilte på om kamerater fra andre land ville kunne forstå dette ordentlig.

I denne tiden, da det hastet å bryte med de løse organisatoriske metodene til den Andre Internasjonale, fikk ikke denne bekymringen oppmerksomhet. I mellomtiden ble det krevd strengere sentralisering av det russiske kommunistpartiet, som nå var et regjeringsparti. Sterk enhet i partiet var helt avgjørende for selve den revolusjonære statens eksistens. Dette var konteksten for at den tiende kongressen til det russiske partiet bestemte seg for å få slutt på alle fraksjoner i partiet og deres publikasjoner. Dette var et stort brudd med den eksisterende praksisen i partiet. Senere ble det en del av grunnlaget for det kommunistiske partiets organisatoriske prinsipper.

Gjennom denne perioden hadde Lenin, det russiske partiet og Komintern den oppfatningen at et revolusjonært fremskritt var nært forestående i Vest-Europa. Den politiske utviklingen i forskjellige land vitnet om det. Denne situasjonen må absolutt ha påvirket utformingen av organisatoriske prinsipper. Den revolusjonære situasjonen som hadde dannet seg, forsvant imidlertid. Da rettet Lenin oppmerksomheten mot behovet for en grundig evaluering for å utarbeide de neste stegene i en skiftende situasjon. Men før han kunne ta tak i dette, ble han sengeliggende av kulene til en snikmorder og døde. Vi vet ikke

om partibegrepet og dets organisatoriske prinsipper var blant problemene han hadde tenkt å jobbe med. Dette er i alle fall ikke det som ble sett senere. Vedtekter og arbeidsmetoder vedtatt i en bestemt situasjon ble senere teoretisert på en veldig mekanisk måte.

Stalins konsept om det monolittiske partiet var fremtredende blant hans mekaniske feil. Det var denne modellen som ble fulgt av den internasjonale kommunistiske bevegelsen – fram til den ble kritisert av Mao. Et tilbedende syn på partiet, som en makt som ikke kunne settes i tvil og alltid hadde rett, ble styrket. Påvirkningen av mekanisk tenkning, som benektet interne motsetninger og klassekamp i sosialismen, var tydelig i Stalins partikonsept. Det ble ikke oppfattet som et rom med aktive motsetninger, som en organisk enhet som hele tiden må fornye sin lederposisjon og relevans i samfunnet ved å jobbe aktivt med eksterne og interne motsetninger. Ideologisk kamp ble en formalitet.

Demokratisk sentralisme stivnet til et enkelt forhold mellom dominans og underdanighet. Som man kunne vente, fantes det en forskjell på dette området mellom partier som satt ved makten, og partier som kjempet for makt. I sistnevnte tilfelle var man tvunget til å lene seg på folket i større grad, da dette var nødvendig for å holde ut undertrykking fra fienden. Selvkritikk, utbedring og ideologiske kamper om slike spørsmål livnet opp stemningen i partiet. Likevel var innsnevringene i det monolittiske partikonseptet alltid tilstede. Utrensking av medlemmer ble fremtredende, sammenlignet med ideologisk utbedring. Så lenge partiet opprettholdt sin marxistisk-leninistiske orientering, betød dette at man fjernet dem som hadde mistet sine kommunistiske kvaliteter. Men selv da tok ideologien baksetet i prosessen: det organisatoriske aspektet skilte seg ut.

Mao brøt med denne negative tradisjonen og den mekaniske tankegangen som lå til grunn for den. Hans partibegrep var bokstavelig talt en rekonstruksjon av fortroppsbegrepet, og

det åpnet veien for en dypere, rikere forståelse av proletariatets ledende rolle og det leninistiske partiet. Maos brudd med eksisterende tenkning om partikonseptet kan sees helt fra begynnelsen. Hans rapport om bondebevegelsen i Hunan, skrevet i 1927, understrekte at ethvert revolusjonært parti som ikke ga ledelse til de opprørske bøndene, ville bli avvist. Denne uttalelsen, om at bøndene – sett på som bakvendte i marxistisk teori til da – tester og bestemmer den revolusjonære karakteren av proletariatets parti, var ikke annet enn en vågal undergraving av absoluttistisk tenkning om det kommunistiske partiets ledende rolle. Det ga rom for å problematisere proletariatets historiske hovedrolle og fortroppkonseptet.

Selv om andre klasser og sosiale sjikt vil være viktige partnere i den historiske bevegelsen for å avskaffe imperialismen (dvs. det høyeste stadiet i kapitalismen) kan de ikke gi ledelse. I hvert tilfelle er frigjøringsspørsmålet spesifikt – land for bønder uten jord, kasteundertrykkelse for dalitter, mannssjåvinisme for kvinner, etnisk undertrykkelse for Adivasis, nasjonal undertrykkelse for undertrykte nasjoner, religiøs forfølgelse for minoriteter og så videre.

Siden disse [spørsmålene om frigjøring] er spesifikke, er de også delvise i sammenheng med det revolusjonære prosjektet. Dette gjelder ikke for situasjonen til proletariatet. Kapitalistisk trelldom skiller seg fra tidligere utnyttende systemer, som kasteføydalisme. Det pålegger arbeiderne ingen annen tvang enn sultpinen. Siden de i prinsippet er frie, kan det ikke finnes noen spesifikk frigjøring som passer dem, og derfor må enhver form for utnyttelse og undertrykkelse avsluttes. Dermed blir frigjøringen av hele menneskeheten en forutsetning for frigjøring av denne klassen. Proletariatets ledende rolle stammer fra denne objektive sosiale posisjonen. Det forplikter proletariatet til å fortsette revolusjonen helt til det kan realisere en verden som er kvitt all form for utnyttelse.

Hvis denne marxistiske forståelsen av proletarisk lederskap blir absolutt, vil den uten tvil føre til tingliggjøring. Både historien og nåtiden til den internasjonale kommunistiske bevegelsen illustrerer hvordan mekaniske ligninger dukker opp i bevegelsen, der proletariat = revolusjon og kommunistisk parti = fortropp. På den andre siden har de økonomistiske((Økonomisme: tendensen til å begrense kampen til umiddelbare økonomiske krav –Red)) tendensene vi ofte ser i proletariatets øvre sjikt, sosial passivitet forårsaket av revisjonistisk, reformistisk politikk som styrker denne økonomismen, og endringer i arbeidets og arbeidsplassers natur, gitt opphav til synspunkter som forlater begrepet om proletarisk lederskap. Tatt i en strøm av identitetspolitikk, tror de at disse bevegelsene i fremtiden vil gi ledelse til sosiale endringer.

Dermed sitter vi igjen med to ting. På den ene siden tingliggjøring av proletariatet og det kommunistiske partiet, egoisme som hever dette banneret for å rettferdiggjøre flyktige nødvendigheter som felles interesser. På den andre siden den sløve bønne om å redusere synet til det delvise, om å forlate det edle målet med en verden fri for utnyttning siden denne bare er en myte. Maoismen skjærer gjennom denne onde sirkelen. Proletariatets ledende rolle og det kommunistiske partiets fortroppsposisjon er potensialer som finnes i historiske omstendigheter. De kan bare realiseres gjennom kreativ inngripen i det historiske øyeblikket i et bestemt samfunn. I likhet med andre fenomener, er også dette en enhet av motsetninger. Dette var viktigheten av Maos advarsel i Hunan-rapporten.

Man ser kontinuiteten med dette i Maos observasjon omtrent 50 år senere: «borgerskapet er i partiet selv.» Han kom til denne konklusjonen gjennom erfaringene med gjenopprettelsen av kapitalismen i Sovjetunionen og Kulturrevolusjonen som ble sluppet løs i Kina for å forhindre en slik gjeninnføring. Dette er noe som ikke kan forstås med Stalins monolittiske

partikonsept. Den borgerlige tilstedeværelsen Mao gjorde oppmerksom på, var forskjellig fra den mulige infiltrasjonen av borgerlige agenter og deres korrupsjon av partimedlemmer; det Lenin og Stalin prøvde å holde i sjakk gjennom utrenskninger. Mao snakket om et nytt borgerskap. Det er et produkt av gjenværende kapitalistiske produksjonsforhold slik som borgerlig rett((Om «borgerlig rett», se Marx' kritikk av «Gotha-programmet»:

<https://www.marxists.org/archive/marx/works/1875/gotha/ch01.htm>) og den politisk ledende rollen til kommunistpartiet i proletariatets diktatur; et uunngåelig element i sosialismen. Den avgjørende faktoren i kampen mot dette er den riktige ideologisk-politiske linjen som omhandler de mange oppgavene med å fortsette revolusjonen og dens videre utvikling. Hvis en revisjonistisk linje griper ledelsen, vil borgerskapet bli dominerende i partiet. Fargen på partiet og staten vil endre seg.

Dette utgjør enda en dialektikk i kommunistpartiets posisjon som fortropp. Hovedkilden til den potensielle faren vi så ovenfor, ligger ikke i eksterne påvirkninger. Den ligger i selve revolusjonen [som partiet] ledet, i det samfunnet som ble skapt; med andre ord i den fremvoksende enheten av motsetninger som frembringes av dets vellykkede satsning på å være en fortropp. Denne potensielle faren er det stikk motsatte av å lede fremskrittet til kommunismen. Hva som skal realiseres i et gitt sosialistisk samfunn, må avgjøres av klassekampen som foregår i partiet og samfunnet i hvert konkrete historiske øyeblikk. Å forstå partiet som en enhet av motsetninger – dette er bruddpunktet og utgangspunktet for å fastslå det maoistiske partikonseptet både i teori og praksis.

Ved å ta lærdom av den kinesiske revolusjonen og den internasjonale kommunistiske bevegelsen, fremmet Mao en rekke forslag om partiet. Et tema som hele tiden blir understreket, er på fast vis å bygge opp den kommunistiske bevisstheten om å tjene folket, ved å holde i sjakk overlegne holdninger i

forholdet mellom partiet og folket, og mellom ledelsen og grasroten. Dette benekter ikke viktigheten av ledelsens rolle. Mao motsa en oppfatning som gjorde ledelsen absolutt og massene og kadrene til disipler, til passive virkemidler. Han minnet kommunistene om at uansett hvor nødvendige kadrer er, er det massene som utfører ting, og derfor vil det ikke duge å overdrive kadrenes rolle. Han fortsetter angående forholdet mellom sentralkomiteen og lavere komiteer og det mellom den sosialistiske staten og folket. I mangel av informasjon fra de lavere nivåene, kan den sentrale ledelsen ikke komme til riktige beslutninger. Noen ganger kan det komme en løsning fra selve det lavere nivået, i så fall er sentralkomiteens oppgave å spre dette i hele landet.

Slike observasjoner fra Mao ødelegger enhver ide om ufeilbarlig ledelse. De hjelper også med å få frem forholdet mellom det organisatoriske prinsippet om demokratisk sentralisme og den marxistiske kunnskapsteorien. Mao påpekte at kampen mot borgerskapet ikke var det eneste elementet i klassekampen under sosialismen. Den inkluderte motsetninger mellom den sosialistiske staten og folket, og mellom partiet og folket. Allerede på 1950-tallet advarte han om at folket ville gi en lærepenge til dem som trodde de kunne herske over dem, nå som man hadde tatt makten. Han tok til orde for folks rett til å streike og protestere, og sa at det kommunistiske partiet trengte å lære en lekse.

Det som er slående her, er vekten han la på kampen nedenfra, det spontane initiativet til folket. Denne forståelsen av det dialektiske forholdet mellom bevisst inngripen ovenfra og spontant press nedenfra, denne leninistiske forståelsen, som ble tapt av den internasjonale kommunistiske bevegelsen i interregnum-perioden, ble ikke bare tatt opp igjen av Mao. Han hevet den til et nytt nivå ved å bruke den i Kulturrevolusjonen, i kampen mot faren for kapitalistisk restaurering. Mao utviklet dermed partikonseptet og etablerte det på nytt grunnlag; ikke på individuelle atferdstrekk hos en

person, men solide ideologisk-politiske prinsipper.

I hvilken grad kunne kommunistpartiet i Kina ledet av Mao fordøye denne nyheten? Dette er et relevant spørsmål. Det kan være et godt utgangspunkt for å vurdere i hvilken grad den internasjonale bevegelsen som oppsto på sekstitallet, inspirert av Maos tenkning, eller maoister som krevde dypere klarhet i 1990-årene, har innlemmet og aktualisert det maoistiske partikonseptet. Det kinesiske partiet ble til i en kominternistisk form ((Kominternistisk: som følger retningslinjene til den tredje sosialistiske internasjonale, Komintern. –Red)). Dette forholdet, samt at KKP hadde fungert lenge med sine metoder og sin stil, må man ha i tankene mens man søker et svar på spørsmålet vårt. Som vi bemerket, hadde Mao begynt å bryte seg løs fra denne [kominternistiske] modellen helt fra begynnelsen. Men hans nye tilnærming skulle først bli virkelig etablert gjennom Kulturrevolusjonen. Faktisk ble Maos lære om partiet systematisk samlet først i 1974 i Shanghai-teksten, «*En grunnleggende forståelse av Kinas kommunistparti*». (Å forby denne boken tre år senere, var en av de første handlingene til kapitalistfarerne i partiet etter at de grep makten!) Man kan da konkludere med at det kinesiske partiet gjennomgikk ombygging i samsvar med den maoistiske tilnærmingen, men med mye ujevnheter i akkurat denne prosessen. Faktisk hadde denne nye tilnærmingen utviklet seg ved å lede revolusjonær praksis, samtidig som den fikk ny innsikt fra sine erfaringer.

Men det ville ikke være nok å legge vekt på begrensningen pålagt av forholdene. Det er også et spørsmål om et ufullstendig brudd fra den kominternistiske tilnærmingen. Heri fortjener kulten som bygget opp rundt Mao spesiell oppmerksomhet. Denne praksisen med personlighetskult ble initiert av Stalin, i total motsetning til Lenins syn. Da den påfølgende sovjetiske lederen Khrusjtsjov forberedte det ideologiske grunnlaget for kapitalistisk restaurering ved å benekte Stalin totalt, under dekke av å avvise personkulten,

tok Mao Stalin i forsvar. Men dette ble gjort med en marxistisk kritikk av Stalins feil, ved å skille mellom det som var verdt å ta videre, og hva som måtte avvises. Vi må tenke gjennom om dette var fullstendig.

Personlighetskulter kan aldri rettferdiggjøres i marxismen. Men i stedet for å avvise det helt, begrenset Mao seg til å kritisere de mest ytterliggående utslagene. Selv om noen prøver å rettferdiggjøre dette ved å vise til den komplekse situasjonen i klassekampen i Kina, er [personkulter] i prinsippet uakseptable i seg selv. Spørsmålet er ikke omfanget av ros, eller om noen fortjener å bli hyllet. Slike kulter fremmer en bevissthet at et menneske, ledelsen og indirekte også partiet er ufeilbarlige; dette avvises av det maoistiske partikonseptet, men vi ser det i det kinesiske partiets adjektiv «alltid riktig.» Samtidseksempler på maoistiske partier som rettferdiggjorde sine lederkulter ved å sitere Mao, gjør oss oppmerksom på behovet for å oppnå klarhet i denne saken.

Generelt, hvor godt har maoistene lyktes i å bryte fra Kominternistisk partikonsept? Hvor maoistiske er partiene de bygger opp og leder? Selv om ingen ville teoretisere, og dermed legitimere, et skifte fra å bo hos massene og tjene dem, til å herske over dem, kan dette allerede sees i en rekke tilfeller. Blind tro på partiet, i stedet for partiloyalitet med politikken i sentrum, blind tro på ledelsens ufeilbarlighet og kultdyrkelse, intoleranse mot opposisjon og kritikk, pragmatisme som sanksjonerer enhver metode hvis de er «for partiet og revolusjonen» – slike kominternistiske påvirkninger blir ofte sett i arbeidsmetoder og tilnæringsmåter. Begrepet «kominternistisk» brukes fordi disse avvikene ikke var Stalins feil alene. Videre utgjør de problemer ved en hel periode i historien til den internasjonale kommunistiske bevegelsen. Vi må legge til at dette var problemer som oppstod fra utsikt og vekst, fordi dette var en tid da kommunistisk ideologi ble spredt over hele

verden, dannelse av kommunistiske partier ble fremmet og en virkelig internasjonal, revolusjonær, proletarisk bevegelse ble gitt form.

Et av de store sprangene som maoismen har oppnådd, er bruddet fra dårlige tradisjoner i Komintern-perioden, uten å i det minste minimere dens positive rolle. Dette må utdypes ytterligere. Dagens maoistiske partier er uten tvil fortsettelse av fjorårets kommunistpartier. Men grunnlaget for dem må være høydepunktene maoismen har oppnådd i fortroppsbegrepet, ikke synet eller metodene fra fortiden.